

Sara-Vide Ericson, "Ditch mirage", 2021. Olja på duk. Målningen är något beskuren. Foto: Sara-Vide Ericson

Sara-Vide Ericson framför sin målning "The stage" på Kulturhuset Stadsteatern. Foto: Matilda Rahm

Tilda Lovell på Anna Bohman Gallery. Foto: Mathias Johansson

Dramatiskt och läskigt värre när undanträngda känslor provoceras

Konst | Måleri

Sara-Vide Ericson
"Ditch dance"

TOM 7 AUGUSTI
KULTURHUSET, GALLERI 3, SERGELS TORG

Konst | Skulptur

Tilda Lovell
TOM 12 JUNI, ANNA BOHMAN GALLERY,
KARLAVÄGEN 15 B

Joanna Persman
konst@svd.se

Medan Tilda Lovells små skulpturer sätter fantasin i brand väcker Sara-Vide Ericsons måleri känslan av att något dramatiskt ska hända. Det blir en projektionsyta för tankar man inte ens visste att man hade.

En kvinna vadar i en skogssjö. I en annan scen knäböjer hon och betraktar likt Narkissos sin spegelbild i grumligt vatten. I det monumentala porträttet "Retrieving what's mine" bär hon på en sadel. Hennes blick leder mot ett annat verk, där en häst håller på att drunkna i en myr.

Sara-Vide Ericsons konst har ofta förankring i verkliga händelser. Samtidigt handlar den om det som pågår i det undermedvetna, i själens botten. I de tidiga tonåren tvingade hon ner sin häst i en myr för att gena vägen. För djuret, som trampade ner i gyttjan, blev det en brutal kamp på liv och död. För henne själv blev det en omskakande konfrontation med egen makt och vanmakt, med ett ögonblicks beslut och dess konsekvenser.

Hennes måleri har sin egen biotop. Kärr, träsk och våtmarker. Det luktar skog, gräs, förmultning och läder. Sedan några år tillbaka går Sara-Vide Ericson från klarhet till klarhet. Hennes gåtfulla, visuella berättelser bottenar såväl i barndomens Hälsingland som i hennes inre landskap. Ting, pryglar och interiörer laddas med energi och betydelse. Hon avlyssnar, betraktar, iscensätter och fotograferar.

Och sedan målar hon med en absolut övertygelse om hur det känns när en våt kjol klibbar mot benen och hur håret skuggar

ansiktet när vinden tar tag i det. Målningarna, som skiftar i format, är expressiva, mer levande än redovisande. Färgerna vibrerar i varje penseldrag. Som om skärvor av verkligheten belystes från en särskild vinkel och fastnade på en målarduk. Bilderna skälver av undanträngda känslor. Något dramatiskt har hänt. Något dramatiskt kommer att hända.

"När flickan föds ska hon kläs. Först i ett namn. Sedan i en själ." Så skriver Karin Smirnoff i sin text till Sara-Vide Ericsons utställning "Ditch dance". Det är ett sällsynt vackert möte mellan ord och bild, vilka på varsitt sätt uppenbarar livets kärva skönhet.

Utställningen visades först i Skellefteå och därefter i Lidköping. På Kulturhuset Stadsteatern i Stockholm har den vuxit ytterligare. Ett rum har byggts inuti rummet. Det har blivit ett bultande hjärta. En ny målerisvit, "Inner velocity", skapad speciellt för detta tillfälle, omsluter betraktaren. Det är som om konstnären sänkte

garden här. Inte gav upp utan snarare hittade ett nytt slags mod i själva sårbarheten.

Under ett ögonblick får vi komma in i en tidigare helt avstängd kammare. Samma nakna kropp, lutad mot ett par kryckor, upprepas i målning efter målning. Ansiktet avslöjas aldrig. Kvinnan gestaltas bakifrån i ett trångt bildrum som hon nästan fyller ut helt och hållet. Ljuset skulpterar hennes kropp. Det långa håret, den krökta ryggen, lären ... Är det solkatter eller blåmärken som avtecknas på den mjuka kroppen?

Det förbluffande med Sara-Vide Ericsons måleri är att det likt all stor konst förankras i något djupt och egentligen outtalat medan det samtidigt står redo som projektionsyta för de tankar och känslor som man inte ens visste att man hade. Det är rasande välgjort och oändligt spännande.

Tilda Lovell har genom åren fortsatt att föra samman snäckor, fjädrar och träbitar. Hennes gåtfulla figurer, som hämtade från Hieronymus Boschs "Lustarnas

trädgård", kan sätta fantasin i brand.

I den nya utställningen på Anna Bohman Gallery är det lätt att känna igen konstnärens karaktäristiska anslag, där liv och död, det ömsinta och det otäcka går hand i hand.

De små formaten lockar till att ta ett steg närmare. Trädgrenar och rötter förvandlas till rakitiska kroppar med överdimensionerade huvuden – kranier av fåglar och gnagare. Dessa fantasifullt hopsatta figurer dansar ett smått hypnotiserande balettnummer i en kort animation som visas i det angränsande rummet.

Bland bronsrelieferna finns ett särskilt verk som får en rysning att gå genom kroppen.

Som naturens eget avtryck återskapar Tilda Lovell en råttkung – ett zoologiskt fenomen när en grupp råttor fastnat i varandra med sina svansar hopsnärjda. Läskigt värre.

Och ännu otäckare som en sinnebild för de öden som ofrivilligt trasslas in i varandra. Ända in i döden.